

[Industriministeren]

nogen problemer på det område, er det pludselig blevet til et stort nationalt problem.

Det er det jo ikke, hr. Ivar Nørgaard. Forholdene har ikke været lovreguleret, og det har i øvrigt – det er da min opfattelse – ikke givet anledning til de store problemer. Jeg har den fornemmelse, at arbejdsmarkedets parter måske tøver lidt, fordi der ikke er tale om et akut problem.

Så nævner hr. Ivar Nørgaard Storebæltskontraheringerne. Mig bekendt var alle de konsortier, der var prækvalificerede, blandinger af danske virksomheder og udenlandske virksomheder. Der er ikke nogen enkelt dansk virksomhed på dette område – specielt ikke vedrørende Østerrenden, i hvert fald til tunnelen – der har ekspertise til at klare en sådan sag. Det er der vel ikke noget mærkeligt i.

Den eneste grund til, at jeg nævner det, er i og for sig, at jeg igen vil at understrege betydningen af, at vi får større frihed til at operere på det åbne marked, fordi det vil skabe basis for, at danske virksomheder, som hidtil har været begrænset af det meget snævre hjemmemarked, på disse vigtige områder får mulighed for at operere på et hjemmemarked omfattende 320 millioner mennesker.

Hr. Holger K. Nielsen spørger videre: Kan DSB-Scandia-kontrakten ses i sammenhæng med dette direktivforslag? Jeg kender ikke detaljerne i det, men hvis DSB-Scandia-kontrakten går ud på, at nu skal DSB, uden i øvrigt at tilbyde at modtage leverancer fra andre, vedvarende købe de tog, som her er udviklet, tror jeg roligt jeg kan sige, at så går den ikke. Den form for eksklusivitet går ikke. At de kan lave en udviklingskontrakt om at fremstille prototyper og et vist antal, er der formodentlig ingen problemer i, men vedvarende at skabe eksklusivitet går ikke. Her mener jeg at der ligger nogle balancepunkter. De balancepunkter ligger der også i relation til offshoresektoren.

Nu har vi jo haft direktivforslagene i så kort tid. De er først kommet her for nylig, og vi har ikke haft lejlighed til at studere dem i de mindste detaljer. Men det er klart, at der bliver – det vil jeg da gerne sige – forhandlinger om dette direktivforslag, om spørgsmålet om at lave nogle afbalanceringer.

Jeg tror, det er helt sikkert, at intet land i EF vil fraskrive sig mulighederne for at lave meningsfyldte udviklingskontrakter, men de vil

samtidig forhåbentlig tilsige deres villighed til at åbne markederne for den frie konkurrence på dette område.

Hermed sluttede forhandlingen.

Første næstformand (Knud Østergaard):

Jeg skal her udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.15.

Mødet udsat kl. 11.43

Mødet genoptaget kl. 13.15

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Forhandling om EF 3:

Industriministerens redegørelse af 23. november 1988 vedrørende forslag til Rådets direktiv om retsbeskyttelse af bioteknologiske opfindelser.

(Redegørelsen anmeldt 23/11 88. Redegørelsen givet 23/11 88. Meddelelse om forhandling 23/11 88).

Forhandling

Ivar Nørgaard (S):

Det fremhæves i direktivforslaget, at bioteknologien vil få meget stor betydning for fremtidens industri og fremtidens samfund, at Japan og USA har gennemført patentbeskyttelse på disse områder, og at EF-landene vil sakke agterud, hvis ikke de gør noget lignende.

Der kan ikke sættes spørgsmålstegn ved, at bioteknologien allerede nu har stor betydning for den teknologiske udvikling og utvivlsomt vil være en af vækstsektorerne i fremtiden. Men det centrale spørgsmål er, om den foreslåede patentbeskyttelse, der går langt videre end den, der i øjeblikket findes for mikroorganismer, er af væsentlig betydning for Europas konkurrenceevne. Og dernæst, om de eventuelle økonomiske fordele kan retfærdiggøre patentering på de områder, som har en etisk og moralsk dimension.

Det ser ud, som om der i øjeblikket er størst erhvervsmæssig interesse for at indføre patentering på planteområdet. Argumentet for patentering er, at det private erhvervsliv ikke øko-